

**PARTIE
P⊕RAŽENÝCH**

KAREL SMEJKAL

PARTIE PORAŽENÝCH

Karel Smejkal

Partie poražených

© Karel Smejkal, všechna práva vyhrazena.

Vydání první

Fotografie na obálce © Michal Vojkůvka

Jazyková korektura Renata Doleželová

Technická redakce Veronika Matyášová

Sazba a zlom tištěné knihy: Robert Benjamin Murderer

Vydal Concept 42, s. r. o.

ISBN E-knihy: 978-80-88059-06-6

Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

Věnováno rodičům, kterým válka vzala jejich děti, a všem dětem, které ani láska jejich rodičů nedokázala ochránit.

Partie poražených

Léto se pomalu chýlilo ke svému konci a sluneční paprsky postupně pozbývaly na síle. Byla to pozvolná změna. Taková, které si všimnete až tehdy, když je už před vámi něco nového, něco neznámého. Teplé dny občas navštívil chladnější závan větru, který tu a tam přinesl zvěsti o místech českému lidu vzdálených. O místech, kde zuřila válka. Ale milencům na břehu řeky vítr marně rozhrnul hladinu ve snaze je varovat, byl však příliš tichý a oni příliš bezstarostní, než aby mu věnovali byť jediný pohled. A tak jen rozhoupal listí na stromech a letěl dál, věděl, že musí letět. Že nemohl nechat být, co viděl, když hořela Gernika, co cítil, když Španělskem duněly ocelové pásy tanků a když míjel svazy letadel. Letěl a křičel. Křičel, jak jen šeptající vítr dokáže. Letěl a narážel do prádla na šňůrách, do ženských sukní, do trávy, do květů. Letěl, dokud měl sílu. Pak, když už nemohl dál, zahlédl za otevřeným oknem muže sedícího za stolem a věděl, že musí za ním. Z posledních sil

se oknem do místnosti protáhl a s posledním výdechem se rozplynul. Ve stejném okamžiku se otevřely dveře a do místnosti vstoupil i někdo jiný, koho nikdo nepozval.

„Kdo jste?“ zeptal se nevrle Daniel a zvedl hlavu. Věnoval letmý pohled muži, jenž stál uprostřed místnosti.

„Neumíte mluvit?“ znovu na něj pohlédl a teprve nyní si všiml podivného oblečení, které měl ten Muž na sobě. Odložil dokument, který držel v ruce, a zapřel se do koženého křesla, levačkou přitom netrpělivě vyťukával Morseovu abecedu. Muž před ním se usmál, otočil se k němu zády a bez okolků si sedl do křesla ke konferenčnímu stolku v rohu místnosti. Daniel málem vybuchl vztekem. Prudce vstal a přešel místnost. Měl co dělat, aby se udržel a to podivné individuum ihned nevykázal z kanceláře...

„Kdo jste?“ promluvil na Muže a do svého projevu se pokusil dát maximum možného důrazu v rámci slušného chování.

Muž se znovu usmál a pokynem ruky naznačil, aby se i Daniel posadil.

„Zbláznil jste se?“ promáchl vzduch kolem sebe Daniel a přešel k oknu. Pak se prudce otočil: „Nemám čas na srandičky. Okamžitě odejděte, nebo zavolám ochranku.“

Muž se nepohnul. Stále zíral na prázdné křeslo před sebou a jeho tvář špatně skrývala pobavení. Daniel něco podobného ještě nezažil. Mísil se v něm vztek s bezradností. Jeho zuby se do sebe vklínily a mimika tváře se nepřírozeně zpevnila. Čas se na okamžik zastavil.

„Dobrá,“ rezignoval a prudce si sednul proti nezvanému návštěvníkovi.

„Máte minutu,“ namířil na něj ukazováčkem.

Mužův úsměv se v tom okamžiku vytratil a s ním jako by místností proběhl závan mrazivého vzduchu. Daniel se lekl. Celý se zatřásl a na chvíli si připadal bezradný.

„Kdo, prosím, jste?“ zeptal se již tónem, který prozrazoval jeho nejistotu. Cítil, že se už někdy viděli, že mu Muž připadal jako někdo, koho znal. Možná se ten někdo tu a tam objevil v jeho

snech, ale jeho obrysy byly vždy rozmazané a jeho slova nesrozumitelná.

„Co ode mě potřebujete?“ otázal se Daniel ještě jednou, když Muž mlčel.

„Máte něco, co patří mně,“ promluvil neznámý návštěvník a ta věta se Danielovi několikrát přehrála v hlavě.

„Vám?“ nechápal.

„Jste pro mě velice důležitý, pane Kapela.“

„Ale...“ pokusil se zeptat, ale Muž mu gestem ruky naznačil, aby poslouchal.

„Vím, co si myslíte,“ usmál se a mírně se k Danielovi naklonil. Byl cítit něčím zvláštním – neznámým.

„Ve skutečnosti vím, co jste si myslel po celý svůj život. A vím, že nejste šťastný,“ přizvedl husté obočí. „Nikdy jste nebyl šťastný, pane Kapela, že?“ Muž se opět pohodlně opřel v křesle. Nastalo dlouhé ticho. Oba muži na sebe tiše hleděli. Dlouho se nedělo nic. „Máte to?“ zeptal se Muž a Daniel sebou trhnul a s obavami sledoval, jak se v obličeji toho podivného hosta znovu objevil ten záhadný chladný úsměv.

„Co?“ sykl Daniel.

„Právě jste byl v minulosti, pane Kapela. Ověřil jste si to?“

Daniel cítil, že se mu začínají potit ruce.

„Nerozumím vám. Co...“, zaváhal. „Co jsem si měl ověřit?“ ptal se zmateně a schoval ruce pod desku stolu. Jeho oči uhnuly směrem k oknu, hledal cokoli, co by mohlo ukončit tento podivný rozhovor. Už chtěl vstát, ale něco jej přinutilo setrvat. Zadíval se na Muže sedícího proti němu. A musel si přiznat, že ho na jeho hostu začínalo cosi zajímat.

„Že mluvím pravdu,“ pokračoval Muž. „Vy jste opravdu nebyl nikdy šťastný. Nemohl jste. Tohle není středověk, pane Kapela. Tady se nemůžete vrhat v brnění do bitevní vřavy, sekát údy nepřátel, kosit jejich šiky...“

„Znáte...“, Daniel si poposedl v křesle, „znáte mé sny?“ zaváhal a jeho zájem o Muže naproti už byl skutečný.

„Nic není méně pravdivé než realita, pane Kapela. Vy nepatříte do tohoto světa. Jste svým vlastním stínem – a ve snech pak skutečně žijete.“

„To jste přišel, abyste mi pověděl tohle?“
zatvářil se Daniel poněkud zklamaně.

„Jsem tu, abych vás vrátil zpět,“ ignoroval
Muž jeho otázku.

„Kam zpět?“

„Víte lépe než já, že s něčím stále bojujete.
Něco ve vás by chtělo ven. Je to jako pud
divokého zvířete. Jste volán svým vnitřním já.
Vězeň ve svém vlastním těle. Vaše vědomí vás
neustále konfrontuje s námi.“ Na okamžik jeho
hlas umlkl, aby se

otisk slova, kterému Daniel zatím nemohl
rozumět, vryl do proudu myšlenek.

„Vím, jak to bolí. Kolik energie..., tolik jí
plýtváte, abyste uhasil požár ve svém těle. Jsem
tu, abych vám pomohl a vrátil vás zpět.“

„Co když nebudu chtít?“

„Vy chcete, pane Kapela. Poslal jste pro mě.“

„Poslal jsem pro vás?!“ Znovu nastalo dlouhé
ticho. „Kdo jste?“ vrátil se ke své doposud
nezodpovězené otázce Daniel.

Muž neurčitě rozhodil rukama. „Kdokoli jen
budete chtít, abych byl.“

Daniel se pomalu postavil a poodstoupil k oknu. Je ten Muž nějaký blázen z ulice, který proklouzl ochrance? Nebo je tím, kým Daniel neví, jestli by chtěl, aby byl?

Ozvalo se zaklepání a do dveří vstoupila sekretářka.

„Budete ještě něco potřebovat, pane Kapela?“

Daniel se jen usmál.

„Děkuji, Jano. Běžte domů. Mám tady s pánem ještě nějaké jednání.“

Sekretářka se udiveně rozhlédla po jinak prázdné kanceláři a neurčitě přikývla.

„Jste v pořádku?“ zeptal se Daniel pobaven jejím chováním.

„Budeme tu dneska déle,“ pomalu k ní přešel a naznačil, aby odešla. Sekretářka za sebou zavřela dveře a Daniel se otočil ke svému nezvanému návštěvníkovi.

„Byla z vás trochu nesvá,“ poznamenal a přinutil se k úsměvu.

Muž kývl. „Měl bych pro vás jistý návrh.“

„Jaký návrh?“ zeptal se Daniel s pocitem úlevy, že možná konečně začnou jednat o něčem smysluplném a to entrée bylo jen

nepovedeným pokusem o nekonformní seznámení.

Muž zdvořile pokynul rukou: „Posadte se zase, prosím.“

Daniel poslechl, ale v křesle se nedokázal posadit pohodlně. Byl nesvůj a musel si to přiznat.

„Měl bych pro vás takovou hru.“ Daniel zvedl překvapeně obočí.

„Nemůžete být sám se svým svědomím. Je černé jako temnota. Jen s největším vypětím sil zabraňujete jejímu proniknutí na světlo.“ Muž elegantně spojil ruce pod bradou a opřel si o ně obličej.

„Strašně plýtváte,“ pokračoval a vrátil ruce zpět do klína.

Daniel se poprvé od doby, kdy se Muž objevil v jeho kanceláři, usmál.

„Snad ne, jsem špatný člověk?“

Muž se k němu naklonil a kostnatou rukou se dotkl jeho kolene. Celým Danielovým tělem projel náhle závan chladu. Jako by se na okamžik otevřely dveře chladného sklepení. Mimoděk se otřásl.

„Vy jste dokonalý,“ řekl mu Muž tiše.

„Co je to za hru?“ neodolal Daniel. Muž se opět opřel a sebevědomě pokračoval: „Je to prosté. Máte v sobě více agresivity, než jste schopen využít pro tento svět, jak ho chápete vy. Víím, že je těžké uvěřit někomu, jako jsem já, ale než náš dnešní rozhovor skončí, budete jiný člověk, pane Kapela.“

„Poslouchám.“

„Prvé kolo hry.“

„Ještě nevím, o jakou hru jde!“ skočil mu Daniel do řeči.

Mužův obličej získal nepříjemně přísný výraz. Daniel naprázdno polknul.

„Hned první kolo hry vám vše vysvětlí,“ usmál se.

„Jste připraven, pane Kapela?“

Daniel odevzdaně mávl rukou. Připadalo mu to na jednu stranu velmi vzrušující, a stejně tak i směšné. Seděl tu s nějakým záhadným pomatencem a poslouchal něco, o čem si nebyl jistý, zdali to vůbec chce slyšet. Jeho pohled přitom zabloudil nahoru k lustru. Když tu se náhle strop sám od sebe zhoupnul.

„To...“ vydala jeho ústa neslyšně. Jeho společník byl očividně jeho reakcí potěšen. Usmál se a narovnal hlavu, aby lépe viděl.

V tom samém okamžiku se od středu stropu rozeběhly kruhové vlny do krajů a s každým dalším nárazem na stěny kanceláře měnily žlutý strop v dokonalé zrcadlo vodní hladiny.

„Je to na vás,“ pronesl potichu Muž a pohlédl na Daniela. Daniel v ten okamžik nic nechápal.

„Musíte jen chtít,“ povzbudil ho jeho společník.

Oba hleděli na oživlý strop, když se náhle vodní masa rozlila současně do všech stěn najednou. Daniel vyskočil na křeslo těsně předtím, než se i podlaha stala zrcadlem. Zmizel nábytek, okna, dveře, koberce. Všechno. Byli uvnitř krychle, jejíž stěny brázdily vlny poháněné neexistujícím větrem. Byla tu zima. Neuvěřitelná zima. Daniel stál na křesle, které jediné zůstalo na místě, a nevěřícně zíral na Muže stojícího v tekuté hmotě.

„Co je to za pitomost?“ vyrazil ze sebe.

„Přesně, jak jste si to přál,“ odpověděl mu s ledovým klidem Muž.

Daniel málem upadl. Jen tak tak se rukama zachytil opěradla.

„Nemusíte mít obavy, pane Kapela. Toto není místo, kde by vám hrozilo nějaké nebezpečí.“ Muž naznačil, aby Daniel sestoupil k němu.

Trvalo to celou věčnost, než našel odvahu dotknout se tekuté hmoty, která byla všude kolem. Nejdříve do ní vložil jednu nohu, když zjistil, že vlastně stojí na pevné zemi, usmál se:

„Je to jen iluze, že?“

Muž ho gestem pobídl, aby k němu přistoupil blíže.

„Ani zdaleka, pane Kapela.“

„Kde to tedy jsem?“ divil se Daniel.

„Ve svém světě.“

Daniel očima přejížděl jednotlivé stěny. Hlavou se mu honila spousta protichůdných a především zmatených myšlenek. Chtěl se probudit.

„Toto není sen, pane Kapela,“ usmál se Muž, jako by dokázal číst jeho myšlenky.

„Čtete mi myšlenky?“ couvl Daniel.

„Vy je čtete mně, já jen poslouchám.“

„Nechci to.“

„Skutečně?“ usmál se Muž.

„Tohle je cesta, kterou se přece chcete vydat, pane Kapela,“ Muž prudce máchnul pláštěm. Daniel leknutím upadl. Za vodní stěnou proti němu se objevila silueta postavy. Shrbená, unavená bytost. Průzračná jako stěny kolem, bez šatů, bez vlasů a obličeje. Silueta ztěžka propadla skrz vodní stěnu a svalila se na zem před Daniela.

Ten prudce uskočil: „Ježíši, co je to?“

„Jen figurka,“ odvětil Muž. „Bezcenný nástroj.“

„Vždyť je to...,“ chtěl říci ‚člověk‘, ale cítil, že není.

„O co tu jde? Dělá vám dobře takhle si tady se mnou hrát?“

„Jste ve hře, pane Kapela. A hrajete ji jen vy sám. Nesmírně kreativní a bojovou hru. Vaším úkolem je postavit se protihráči a porazit ho. Nic víc.“

„To je protihráč?“ ukázal Daniel s despektem na shrbenou postavu, která se ztěžka zvedala před ním ze země. Ruce bezvládně svěšené podél vyzáblého těla, hlava pokořeně sklopená.

Co chvíli vypadala, že ztratí rovnováhu a svalí se k zemi.

„Neměl by to být problém, že?“ Daniel se nuceně usmál. Složil ruce v bok a otočil se na patě na druhou stranu.

Ale stejně se otočila i místnost a on stále zíral na roh s tou zuboženou bytostí.

„Když zvítězíte, odpovím vám na každou otázku vašeho světa,“ prohodil Muž a v jeho hlase bylo cítit dobrou náladu.

„Na každou?“

Muž kývl. „Ptejte se, aby odpovědí bylo číslo, a dozvíte se ho.“

„A když prohrajú?“

„Vy jste ve hře nedotknutelný.“

„Jaký by to pak mělo všechno smysl?“

„Jsem tu jen proto, abych vám pomohl.“

„Od čeho?“ nechápal Daniel. Namísto aby začínal to vše kolem chápat, cítil se čím dál tím více zmatený.

„Vy potřebujete vybit svou agresivitu. Prolít svou podstatu v krvi dějin nářku. A toto je svět, který na vás čekal celá staletí.“

Přistoupil k Danielovi blíž.

„Je to váš svět, pane Kapela. Tak na co ještě čekáte?“

„To ne,“ polkl Daniel naprázdno.

„Víte, že to chcete.“

„Nemáte pravdu. Nejsem takový.“

„Jste ještě daleko horší,“ Muž se na Daniela podíval s povzbudivým úsměvem.

„Chci ven!“ vykřikl Daniel.

„Už je pozdě. Jediná cesta ven vede přes vítězství.“

Daniel zrudl vzteky.

„To to mám jako podle vás zabít?“

Muž kývl. Daniel začal couvat a při tom nesouhlasně vrtěl hlavou ze strany na stranu. Bylo to pro něj příliš. Chtěl se něčeho chytit, jeho oči těkaly po zdech krychle, ale vždy se zastavily na postavě bez tváře před ním.

„Je to vůbec živé?“ pokusil se ještě zvrátit nevyhnutelné.

„To opravdu není podstatné,“ usmál se Muž a ukázal na postavu, která se krčila v rohu. Ta znaveně zvedla hlavu, v níž se odrážely siluety všeho v místnosti.

„Touží to skonat vaší rukou.“ Muž se usmál postavě přímo do míst, kde by měla mít obličej.

„Bude to pro něj nesmírná čest.“

Daniel se zamyslel.

„Holýma rukama?“ vůbec si nedokázal představit, že by měl někoho zabít. Že by někoho dokázal zabít.

„Je to na vás,“ usmál se Muž a gestem ruky Daniela povzbudil.

Daniel neochotně přistoupil k postavě a strčil do ní. Ta zmateně couvla a hlavou se udeřila o stěnu. Jinak se nedělo nic. Zůstala stát, jakoby Danielův útok vůbec nepostřehla.

„To je všechno?“ nepochopil Daniel její postoj. „To se nebude ani bránit?“

Muž neodpověděl.

„Nesmírná čest, říkáte?“ pokračoval Daniel dál v monologu. „Chci odtud pryč. A nějaký zmetek, kterému nejsem dost dobřej, aby aspoň zařval, mě tady nebude držet!“ zalykal se vzteky, tak jako ještě nikdy předtím.

Popadl křeslo a s nenávisným výkřikem se vrhnul k postavě. Neuhnula. Se vší silou, kterou byl Daniel schopen vyvinout, udeřil křeslem

postavu proti němu. Bez jediného stenu se tělo jeho protivníka sesunulo k zemi. Daniel musel křeslo použít ještě dvanáctkrát, než to, co leželo na zemi, bylo tím, čím být mělo. Jen věci bez života. Celý rudý v obličejí křeslo odhodil od sebe. Ztěžka oddechoval. Nevěděl, co to všechno mělo znamenat, nebyl si jistý, že udělal správnou věc, a cítil se podveden. Ale tušil, že neměl na vybranou. To ten podivný Muž v plášti, projelo mu hlavou. On je vinen. Otočil k němu svůj pohrdavý pohled. „Teď chci ven.“

„Nuže?“ Muž stál vedle stolu u okna. Polovina jeho pláště byla ozářena sluncem, druhá mizela v šeravém stínu. „Jaká je vaše otázka?“ Daniel si uvědomil, že je zpět ve své kanceláři. Vše bylo na svém místě. Nic nenapovídalo tomu, že se zde stalo to, co před několika okamžiky bylo stejně reálné jako všechno to tady kolem.

„Cože?“

„Jste vítěz, pane Kapela, ptejte se,“ usmíval se na něj jeho společník.

„Na cokoli?“

Muž kývl: „Ptejte se tak, aby odpovědí bylo číslo.“

Daniel přistoupil ke stolu a notně nervózní si vyndal skleničku, do které neobratně nalil trochu whisky. Vypil ji najednou, aniž by Muži vedle sebe nabídl.

„Proč číslo?“ zeptal se o něco vyrovnanějším hlasem.

„Vyhneme se tak věcem, které nepřísluší smrtelným znát. A já vám nesmím odpovědět jinak než číslem. Taková jsou pravidla.“

„Pravidla?“ vyprskl Daniel posměšně a přešel k oknu. Pohlédl na západ dne nad Prahou.

„Srandu si asi neděláte,“ poznamenal s pohledem upřeným někam ven do neurčita. Uvědomil si, že právě připustil realnost toho, co se tu nyní odehrává, a rozhodl se pragmaticky dohrát tuhle hru. Chtěl mít už tohle všechno z krku. Zatvářil se, jako kdyby to byla skutečnost. Otočil se do místnosti a znovu si nalil.

„Ale je těžké se zeptat jen jednou, otázek je spousty.“

Muž se usmál.

„Toto je jen začátek, pane Kapela.“

„Snad si nemyslíte, že bych znovu někoho zabil?“ řekl ,někoho‘ a lekl se toho slova.

V myšlenkách byl opět v průzračné krychli a moc dobře věděl, že si vůbec není jistý, jestli to, co udělal, bylo jen hrou a postava opravdu jen neživou figurkou. Zabil snad opravdu někoho?

„Udělal jste to jednou, uděláte to zas.“

„Měl jsem důvod!“ Daniel rozhodil prudce rukama, až vylil obsah skleničky v ruce na závěs za sebou. „Nepustil byste mě z té věci.“

„Příště bude důvodem vaše zvědavost,“ usmál se Muž.

„Na to zapomeňte,“ zuřil Daniel. Pokusil se znovu si nalít, ale byl natolik nervózní, že se napil přímo z lahve. Muž za jeho zády se pobaveně zasmál.

„Jak zní tedy vaše otázka, pane Kapela?“

Zase bylo chvíli ticho. Za oknem mizelo světlo, oblaka tmavla v odstínech šedé. Daniel se musel skoro smát. Ať už to skončí, pomyslel si.

„Tak dobrá..., číslo koně, který vyhraje nedělní dostih.“ Ani nevěděl, proč to řekl, sám nikdy nesázel, ale znal historky o lidech, kteří

takto dokázali přijít k velkému majetku, ale i o těch, kteří dokázali prohrát vše. A Daniel byl finančník. Rád riskoval. Tak proč ne i teď. Ostatně, stejně o nic nejde.

„Číslo je devět, pane Kapela.“

Daniel se ironicky usmál: „Devět.“

„Ano, devět. Na brzkou shledanou, pane Kapela.“

„Na to zapomeňte,“ odsekl Daniel. Muž se usmál, pravačkou uchopil okraj dlouhého pláště a s nelidským smíchem

s ním mocně zavlál ve vzduchu. Stěna před ním se rozestoupila a silueta Muže s vlajícím pláštěm se vzdalovala, jako by se nořila do hlubin oceánu. Daniel sledoval mizející postavu v plášti v němém úžasu a pak si všiml bezvládně ležícího těla svého soupeře. Bylo tu. Znamená to, že to, co se stalo, bylo skutečné? Nervózně si prohrábl vlasy a uvědomil si, že jeho čelo je pokryté kapičkami studeného potu.

„Jsem vrah!“ napadlo ho.

Už se chtěl k ležícímu tělu sklonit, když zaslechl z dálky nějaký hluk. A pak už jen tak tak stačil uhnout před šesticí skleněných postav

nesoucích stříbrnou rakev, která do kanceláře vstoupila zdí jako skupina přeludů. Bytosti proskočily stěnou, prohnaly se i Danielovým tělem, jako by tu vůbec nebyl. Zamotala se mu hlava. Strachy uskočil až za svůj masivní psací stůl. Šestice obklopila poraženého a ve spěchu ho vložila do rakve. Daniel si teprve uvědomil, že tu scénu před ním nedoprovází žádný zvuk. Ani když víko rakve zaklaplo, neozvalo se očekávané bouchnutí. Rakev byla zdvihnuta z podlahy a prapodivný průvod se rozeběhl do stěny a zmizel stejně bizarně, jako se tu objevil...

„Počkejte!“ stačil ještě zvolat v naději, že se dozví něco o bytosti, kterou zbavil života. Ale jakmile se dotkl místa ve stěně, kudy procesí zmizelo, bylo vše stejné jako předtím. Udeřil pěstí do zdi se směsicí vzteku a zoufalství. Zabolelo to.

„Co to mělo znamenat?!“ Daniel se cítil podveden. Byl rád, že je to pryč, ale bál se, že tohle ještě nebyl konec. Tohle nemohla být jen hra, napadlo ho. Bylo to skutečné, nebo jen sen? Proč ten pohřeb? Jaká hra končí pohřbem?

Hledal oporu a myšlenky se v hlavě valily jedna přes druhou. Byla to vůbec hra?

„Proč jsem to viděl?“ zhroutil se do křesla a rozplakal se.

Daniel ztěžka našlapoval tmavými ulicemi Malé Strany. Poslední tramvaj nechal odjet bez povšimnutí a pohroužen sám do sebe vnímal už jen tep svého srdce, které jako by dnešního večera změnilo svůj rytmus. Tlukot se s ozvěnou dral do mozku. Nešlo o tep života. Daniela napadlo, že je to jakýsi odpočet věcí příštích. Pak zalitoval, že na to vůbec pomyslel. Jako kdyby jeho srdce ode dneška už netlouklo pro něj a vpřed, ale proti a zpět. Cítil, co nemohl ani popsat. Prázdnotu a smutek. Mezi rty nasládlou pachů. Bylo mu na zvracení. Opřel se o rozbitou lampu pouličního osvětlení a ztěžka oddechoval.

Byla už zima, všude ležely spousty odpadků a vzadu u popelnic se rozkládalo tělo mrtvé kočky. Zápach tlejícího masa se šířil

nesnesitelně všude kolem. Už se chtěl narovnat, aby pokračoval v cestě, když se leknutím málem svalil k zemi. Vedle něj stál otrhaný žebrák a podlitýma očima na něj beze slova zíral.

„Co chcete?“ polekal se Daniel a instinktivně sáhl do náprsní kapsy, aby zkontroloval peníze, v domnění, že ho muž chce okrást. Žebrák se ale z jeho chování dal do kašlavého smíchu. Špinavýma rukama se zapřel o lampu. Daniel se lekl, že se muž dusí, a chtěl ho bouchnout do zad. Žebrák se mu však uhnul.

„Kdo jste?“ zeptal se ho a alespoň se chtěl dotknout jeho ruky. Žebrák mu to ale nedovolil.

A pak toho žebráka Daniel poznal. Ano, znal ho. Ale odkud? Proboha, odkud zná tuhle odpornou kreaturu? Zavrával. Ano. Viděl ji ve snu. V jediném snu z tisíců, které se mu kdy zdály, a on si ji přesto teď najednou vybavil. V tom snu, u kterého si až do dneška nepřipouštěl, že by se mu kdy zdál. Nechápal, proč nyní vidí někoho takového. Žebrákovy oči získaly morbidní výraz. Ukázal na Daniela špinavým prstem.

„Vy jste mrtvej!“

„Je mrtvej!“ vykřikl pak do prázdnoty malostranských ulic, které jeho skřek vracely s nesnesitelnou ozvěnou.

Daniel začal před žebrákem ustupovat. Zoufale se rozhlížel kolem sebe a hledal oporu v něčem, někom – prostě v čemkoli, co tu nebylo. Cítil se vyčerpaný. Cítil, že neovládá své tělo. Že neovládá své myšlenky. Cítí ještě vůbec něco? Ano, on už nerozlišoval rozdíl mezi fantazií a skutečným světem. Malátným krokem se ploužil za nosem a stěží rozeznával siluety starých domů, které míjel. Ušel ještě několik desítek metrů, když se mu podlomila kolena. Bezvládně máchl rukama do nočního chladu a v bezvědomí padl tváří na dlažbu. Někde vzadu se mihl krysí ocas a vzdálené zvuky nočních podniků připomněly, že večer na Malé Straně právě začal.

To světlo ho bodlo do očí, až málem vykřikl bolestí. Chtěl se narovnat, ale čísi ruka ho zastavila. Něžný dívčí hlas k němu promluvil, a

i když nedokázal slovům porozumět, tiše kývl, že pochopil. Sestřička se usmála a vyběhla na chodbu. Za chvíli byla zpátky i s doktorem. Daniel si poprvé uvědomil, že slabost, co cítí, mu zabraňuje i mluvit. Chtěl něco říct, ale vydal jen několik bolestných slabik.

„Není nutné, abyste mluvil, pane Kapela,“ promluvil k němu starší lékař a uchopil ho za zápěstí levé ruky, aby mu zkontroloval tep. „Dělal jste nám velké starosti.“ Daniel teď zíral na množství přístrojů, které ho obklopovalo, a pomalu začal vnímat hadičky, které měl zavedeny do předloktí.

„Na to, jak jste vypadal, když vás přivezli, je zázrak, jak rychle se lepšíte.“

Doktor ještě nahlédl do karty, kterou mu podala sestra předtím, než je opustila, a pak si přisunul židli a posadil se k posteli.

„Jak se jmenujete, víme z policejních záznamů. Vaše žena vás pohřešovala a je vlastně štěstí, že jste ještě naživu.“

„Když vás přivezli,“ pokračoval doktor, „byl jste nahý a promrzlý.“ Bylo vidět, že hledá

vhodná slova. „Ale vy jste byl ve stavu, ve kterém jsou lidé, když je smete lavina.“

Daniel se znovu pokusil něco říct, ale ozvalo se jen cosi podobnému hučení rozbitého motoru.

„Vaše žena tu teď není,“ dotkl se doktor jeho ramene. „Více než týden seděla u vaší postele, až se málem zhroutila. Pošleme jí ihned zprávu.“

Na jeho vráscité tváři se objevil milosrdný úsměv. „Myslím, že ráno tu bude.“ Chtěl vstát, ale Danielova ruka ho malátně chytila za zápěstí. Doktor se udiveně zahleděl do pacientovy zoufalé tváře.

„Tři týdny jste byl v bezvědomí,“ odpověděl na otázku, kterou vytušil.

„Stalo se vám to, čemu se říká povstat z mrtvých“.

Danielova ruka povolila chabé sevření a jeho provlhlé oči smutně přeběhly po neútěšných zdech pokoje.

„Odpočiňte si, ráno vás opět prohlédneme.“ Doktor se lehkým úklonem hlavy rozloučil a pomalým krokem vyšel ven.

Daniel ještě chvíli zmateně vzpomínal na něco, co by mohlo souviset s jeho nynějším stavem. Hlavou mu deflovaly záblesky paměti, ve kterých tu a tam zahlédl tvář žebráka, ale než ji dokázal obejmout svojí myslí, zmizela s dalším zábleskem. Věděl, že za vším byl ten záhadný Muž v černém. Pamatoval si číslo, které vyhrál v té morbidní hře, a cítil to, co bylo nefalšovaným panickým strachem. Strachem, že to, co mělo skončit, bylo opravdu jen začátkem. Chtěl ze své paměti vytáhnout víc, ale vyčerpání, neklid a změť barev za zavřenými víčky mu to nedovolila. Než se trochu uklidnil, přepadla ho strašná únava a usnul.

Tentokrát se již mohlo mluvit o klidném probuzení. Ranní paprsky prosvítaly skrze orosená nemocniční okna. Keře venku se třepetaly tíhou hravých vrabčáků a vzduch voněl létem. Daniel se už cítil mnohem lépe. Nedělalo mu problém se vytáhnout výše na polštář.

Zaklonil si hlavu a alespoň chvíli opět přemítal nad situací, která ho přivedla do tohoto stavu. Muž v černém se zase na chvíli zdál být více přeludem než realitou a děsivá krychle jen halucinací, která souvisela s tím, co se mu stalo, i když vůbec netušil, co jeho stav způsobilo. Bylo až absurdní, že byl tak dlouho v bezvědomí — tak dlouho. Co jeho práce? Kde jsou jeho věci, když ho přivezli nahého? Kdo ho svlékl? Kdo ho okradl?

Dveře se otevřely a v nich stála tmavovlasá dívka. Černý kostým jí pevně obepínal štíhlé atletické tělo. Vlasy měla sepnuté stříbrnou sponou do úhledného drdůlku. Tmavé řasy zvýrazňovaly kontrast modrohnědých očí. Pod špičatým nosem se plné rty chvěly neskrývaným dojetím.

„Veroniko,“ zašeptal. Na nic nečekala. Přiskočila k posteli, políbila mu ruku a začala plakat.

„Věděla jsem...,“ kuckala. Pohladil ji po hladkých vlasech. Zdvihla své pronikavé oči plné slz. Daniel se usmál. Jeho pohled řekl, že už to bude dobré, už je z toho venku.

„Já se tak bála.“ Ta slova hrála. Daniel byl také rád. Na okamžik se přistihl, že záviděl sám sobě, že má takovou úžasnou ženu — že není sám.

V Danielově životě bylo mnoho žen, které vždy miloval, ale zase po nějakém čase ztrácel. Byl to pro něj začarovaný kruh. Náhodné setkání, nevinné pohledy, první schůzky, bojácný polibek a potom několik týdnů slepé lásky, které většinou končily nevalně. Dívky se někdy vracely ke svým bývalým partnerům, které předtím tolikrát před Danielem hanily. Nebo se jen jejich láska jednoduše vytratila tak náhle, jak náhle vzplála.

Vztah, který předtím barvil život do růžova, se pozvolna začal nořit do všedních starostí, které oslabovaly jeho vliv. Společná témata mizela, pravidelné schůzky se zkracovaly a zájem vystrídala povinnost. Hřejivý pocit z každého dotyku se pozvolna měnil v chladnoucí konfrontaci dvou odlišných lidí. Daniel to vždy cítil, ale nechtěl být sám. Samota

ho děsila. Bojoval proto o každý další den, plánoval nové výlety, nová setkání, ale nakonec vždy prohrál. Jeho dívky nebyly připraveny na vztah, který on hledal. Jeho mládí klamalo, jeho cíle byly prosté. Chtěl jistotu, rodinu, děti. To, co sám nezažil. Jeho otec padl ve Velké válce a maminka byla zlomená žena. Daniel chápal její smutek a nežádal po ní to, co mu nebyla schopna dát. Toužil však mít rodinu. Aby se mohl starat, aby jeho děti měly to, co on mít nemohl. Vše tolik normální pro každého, jen ne ve věku, který mu byl zatím dán. Když už se pomalu začal smiřovat s tím, že láska nebude tím, co ho bude životem provázet, a dokázal ovládnout své emoce, vrhnul se na kariéru a dozrál v muže, který byl konečně připraven.

S Veronikou se poznal na večírku u přátel na Střeleckém ostrově před dvěma lety. On mladý obchodník s cennými papíry, ona čerstvá absolventka práv. Několik nevinných pohledů, půlroční série romantických schůzek a výletů. Pak se vzali. Svatební cestu si prožili na Šumavě, a i když měli za sebou už více než rok

manželství, stále se k sobě chovali jako čerstvě zamilovaní.

Veronika dokončila studia, a protože Daniel dostal práci v hlavním městě u makléřské firmy Špaček a spol., mohli si dovolit přestěhovat se a začít žít život horních sta tisíc Čechoslováků.

Bylo to poprvé po šesti měsících, kdy nebyl v práci. Tři týdny — musel si to ještě jednou zopakovat, aby tomu sám uvěřil — pohlédl na své ruce rozbodané a zmučené nitrožilní výživou, na přístroje kolem, které neustále tlumeně vrněly a rytmicky skřípaly. Tři týdny.

„Nemysli na to,“ vycítila jeho myšlenky Veronika a položila mu hlavu na hrud'. Vždycky ho fascinovalo, jak mu Veronika rozumí. Jako by jejich nitra byla sobě navzájem dokořán otevřená.

„Miluji tě,“ pronesl tiše.

„Já tebe,“ odezírala mu ze rtů a políbila ho.

„Doktor mi dovolil jen pět minut, musíš odpočívat,“ zdvihla se k odchodu.

„Zítřka zase přijdu.“ Ještě se na něj podívala, aby ho pohladila něžným úsměvem, a zmizela za dveřmi. Daniel osaměl.

Pět minut. Poprvé měl pocit, že čas je něco, co nemá pevnou kontinuitu. Tři týdny života pro něj nebyly ani vteřinou a teď měl čekat do zítřka na bytost, kterou by měl u sebe nejraději už teď. Jeho pohled upoutal příchod bouřky. Nebe se zatáhlo do tmavě zeleného oparu a v dále se zablesklo.

„Jen do toho,“ povzbudil v duchu živly. Asi nejsem jedinej, komu to tady leze na mozek. Pobavil se hloupostí vlastních myšlenek, otočil se na bok a pokusil se usnout. Ale něco v pozadí jeho vzpomínek se stále ozývalo a rušilo jeho těžce získaný klid. Snažil se myslet na příjemné věci, ale obraz sama sebe nad bezvládným tělem bez tváře se mu vracel, jako kdyby to nebyl jen sen. Jeho tělo ale bylo milosrdné. Vyčerpanost přemohla i noční můry a po chvíli Daniel opět usnul.

Nemocnice Milosrdných sester byla jednou z těch lepších a Danielovi bylo jasné, že skutečnost, že mohl být hospitalizován právě zde, nebyla v ničem menším než v závažnosti jeho onemocnění. Nebo si to alespoň myslel. Byl nalezen na Kampě u Vltavy úplně nahý. Takoví lidé obvykle končí v nemocnicích pro chudé, kde stěží najdete nějaké přístroje. Ale Daniel měl pokoj jen sám pro sebe a vše, co ho obklopovalo, patřilo k tomu nejmodernějšímu, co současný svět znal. Vlastně i pro něj bude velkým problémem uhradit zdejší nadstandardní zacházení.

Uběhl necelý týden a jeho zdravotní stav se natolik zlepšil, že neexistoval žádný racionální důvod, proč by měl dále setrvávat v nemocničním ošetření.

Veronika už netrpělivě čekala dole před vchodem. Pokoj byl vyklizen. Jediné, co Daniela rozčilovalo, bylo to, že se mu nikdo neobtěžoval oficiálně sdělit jeho diagnózu. Člověk, který byl podle slov doktora na pokraji vyčerpání, by mohl stát někomu aspoň za to, aby mu sdělil

něco konkrétního. Smrt není rýma, rozohnil se v duchu a začal se ptát sester, které míjel na chodbách. Ale sestry na tohle neměly čas. Nejčastěji jen zavrtěly hlavou a ty vstřícnější ho odkazovaly k lékařům, které nikdy v jejich kancelářích nenašel. To Daniela přivádělo k šílenství. Na takové zacházení rozhodně nebyl zvyklý.

„Sestři!“ zastavil dívku, na kterou narazil u vchodu do operačního sálu.

„Kde najdu pana primáře?“ Dívka mu v rychlosti ukázala na dveře na opačném konci chodby a rychle se vzdálila.

„Tak jo!“ stiskl si rty do zubů a bez zaklepání vstoupil. Primář zdvihl překvapený pohled od papírů na stole.

„Chci vědět, o co tady jde?“ začal Daniel bez okolků.

„Posaďte se, pane Kapela,“ usmál se omluvně primář a nabídl Danielovi křeslo. Sám se postavil a došel zavřít dveře. Daniel se trochu zastyděl, pak si ale připomněl, proč je zde, a jeho obličej znovu nabral sebejistého výrazu.

„Vaše onemocnění,“ nenechal primář Daniela, aby začal, „je pro nás obrovská záhada.“

Obešel stůl a sedl si zpět před své papíry.

„Nemáme ani tušení, co se vám mohlo stát. Snad vy byste mohl?“

Daniel byl zmaten. On?

„Máte alespoň nějakou představu o tom, co předcházelo vašemu... vaší hospitalizaci?“

Daniel vstal a zamyšleně přešel k oknu. Bylo krásně, tak jasno, až z toho oči přecházely. Strahov se zelenal tisíci listů stromů. Otočil se.

„Nemám ponětí, jen...“ zarazil se.

„Jen?“ zopakoval primář netrpělivě.

„Nějaké fragmenty snů, sám nevím.“

„Pokračujte, prosím.“

Daniel se opět posadil. Jeho prsty promáčkly důlky do kožených potahů.

„Ve snech občas vídám nějakou siluetu postavy. Mluví ke mně“. Zamyslel se. Bylo to poprvé, kdy o tom, co zažil, přemýšlel v širším kontextu a s vědomím, že o tom přemýšlet chce.

„I když ten, ke komu ta postava v mém snu mluví, také nejsem tak úplně já.“

Primář trpělivě vyčkal, až Daniel bude pokračovat.

„Jsem to já v tom jiném světě. Něco jako můj odraz v zrcadle.“ Jeho oči se sklopily.

„Ani vlastně nevypadá jako člověk,“ dodal Daniel spíše sám pro sebe.

„Ta postava...“

„Co ta postava vašemu obrazu říká?“ zeptal se primář trpělivě.

„Já,“ zarazil se Daniel a uhnul pohledem, „já jí nerozumím. Víte, já se někdy bojím spát.“

„Co je to za postavu?“ vyptával se primář a snažil se přehlížet Danielovo rozpoložení.

„Je velmi štíhlá a vysoká... a vím, že má krásný hlas.“

„Je to muž, nebo žena?“

„Muž.“

„To kvůli ní se bojíte spát?“

Daniel se na chvíli odmlčel. Znovu se narovnal: „Bojím se jí porozumět.“

„A myslíte, že to nějak souvisí s vaším pobytem tady?“

„Já nevím,“ smutně sklopil hlavu Daniel.
„Mé sny takové nikdy nebyly. Nechápu, proč je tam se mnou.“

„Je to zvláštní,“ uniklo primáři. Daniel zpozorněl.

„Je to zvláštní proto, že jste byl nalezen úplně vyčerpán.“ Primář si povšiml, že mu Daniel dost dobře neporozuměl.

„Vy jste byl vyčerpán, abych tak řekl, absolutně,“ zopakoval primář s důrazem na slovo absolutně.

„Jak absolutně?“

„To snad ani nelze dost dobře slovy popsat.“ Primářův pohled se vyhnul Danielovu. „Jako kdyby ve vás už nebyla žádná síla ani vůle žít.“

Na okamžik se rozhostilo mučivé ticho. Jejich oči pátravě přeskakovaly po nábytku kanceláře, až se zase střetly.

„Měl jste dokořán otevřené oči. Víčka příliš slabá, aby mohla spát. Dlaně, prsty — vše úplně ochablé a studené. Ležel jste ve vlastních výkalech.“ Daniel se otrásl odporem.

„Vy jste byl vyčerpán i uvnitř.“ Jejich pohledy se znovu setkaly.

„Žádný z vašich orgánů neměl dost sil, aby pracoval. Srdce nebilo, krev jste měl ztuhlou v žilách,... nevím, jak to jen říct. Kdyby namísto sanitky přijel někdo jiný, tak...“

„Nemusíte přede mnou nic skrývat, doktore,“ pousmál se chladně Daniel. „Co tedy se mnou, podle vás, bylo?“

„Tam venku jste byl podle všeho mrtvý,“ odpověděl pološeptem doktor.

Daniel pomalým krokem sestupoval po schodišti. V ruce doklad o zaplacení, který byl údajně uhrazen někým, kdo se představil jako rodinný přítel a pak se již neukázal. Daniel se raději neptal. Byl rád, že je to za ním, a věřil, že se dotyčný jistě brzy o své zásluhy přihlásí, a pokud ne, alespoň tak ušetří nemalý finanční obnos. Tak dlouho nebyl venku, že se musel co chvíli zastavit a kochat opětovně získanou svobodou. To, co nikdy ani nevnímal, když to měl, teď vychutnával plnými doušky. Veronika se mu vydala naproti. Vzala ho kolem pasu, aby

mu pomohla po schodech dolů. Byl ještě příliš slab.

„Co máš za lubem?“ Daniel si všiml kufrů na zadním sedadle vozu.

„Odvezu si tě někam, kde bude teploučko a klid,“ odpověděla mu Veronika s šibalským úsměvem.

Zasmál se tomu a pomalu se posadil do kožené sedačky auta: „Můžu hádat?“

„Můžeš,“ mrkla na něj. „Ale nic platný ti to nebude.“

„Měl bych jít do práce,“ pronesl.

Veronika dělala, jako když neslyší.

Nastartovala motor a vyrazila. Dlouho mlčeli. Daniel cítil, že to s ním myslí dobře. Ale představa, že nebude ve firmě ještě dalších několik dnů, ho zneklidňovala.

Jen co se vymotali z pražských uliček, otevřela se před nimi volná krajina se všemi svými půvaby. Přestal si dělat starosti. Bylo tak teplo a krásně. Oba cítili uspokojení a radost. Věděli, že žijí jeden pro druhého. Vlasy jim vlály ve větru, dotýkali se prsty, dotýkali se jeden druhého. Chvíli mlčeli a chvíli se smáli

jako dvě malé děti. Ano, tak se cítil. Jako dítě, které se snaží utéct před něčím, čeho se bojí, aniž by vědělo proč. Na Šumavu — nejdál, jak to jen bylo možné. Tam ho jeho žena vezla v domnění, že ho uchrání pro sebe. Aby mu snad připomněla místa, kde prožili líbánky..., ten kouzelný začátek jejich manželství. Jako by tušila, že to, co se přihodilo, postrádalo to nejdůležitější — konec. Hnali se po prašných cestách. Míjeli vesnice a selská stavení. Co nejdál od míst, kde se to vše odehrálo. Vzdálenost a čas — jaká malichernost věřit v něco takového. Daniel cítil, že ani čas, ani vzdálenost nemůžou být tím, co by mohlo vyléčit to, co ho ve skutečnosti někde hluboko uvnitř trápí. Ale chtěl věřit, že to nejhorší je už za ním. Jak jen se mýlil.

Vše potřebné nakoupili v Železné Rudě a pak už vyrazili do panenské přírody šumavských hvozdů, kde lišky dávaly dobrou noc.

Bylo by hodně pošetilé chtít nemožné. Bylo by to bláhové, a přece by se to dalo pochopit. Byť jen jako pošetilost.

Na místo dorazili v pozdní odpoledne. Jezero se třpytilo odleskem tmavnoucího nebe. Hejno lysek brázdilo jeho poklidnou hladinu. Kam oko dohlédlo, vyrážely kruhy hravých ryb. Les moudře šuměl a vzduch voněl neskutečně čerstvě. Veronika se teď už jenom smála. Vyběhla po dřevěných schůdkách na terasu chaty, otevřela dveře a nedočkavě vběhla dovnitř.

„Co vidíš?“ volal Daniel od vozu.

„Krásný týden!“ dostalo se mu odpovědi odněkud z nitra domu.

„Ženský,“ usmál se a začal vyndávat tašky.

„Necháš toho?“ Okenice se rozlétly.

„Jestli já tě něčím přetáhnu?“ zlobila se a už byla na terase. Upustil tašky na zem a začal se bránit jejímu útoku.

„Já tě asi budu muset někam přivázat...“ oba zakopli a svalili se do mechu na okraji lesa.

„Vždyť mě umačkáš,“ smál se.

„Taky si to zasloužíš.“ Chvíli se jen tak poštuchovali. Pak si lehli jeden na druhého a dlouho se pozorovali. Nebe tmavlo a nad jezero z koruny stromu nad nimi vylétlo neslyšně několik netopýrů.

„Slib mi, že budeš odpočívat,“ zaprosila.

„Jinak tě nepustím.“

Kývl a políbil ji.

„Slibuješ?“ štouchla do něj.

„Slibuju.“

„To je od tebe moudré,“ zvedla se a pomohla mu vstát.

„Jdu dělat večeri.“ Vzala zavazadla, která Daniel předtím pustil na zem, a odnesla je dovnitř.

„Co mám dělat já?“ Zdvihl bezradně ramena. Ani se neotočila. Daniel nad tím mávl rukou a přešel k vozu, aby zavřel sklápěcí střechu. Přitom si všiml starého čísla Zemských novin, které leželo pod sedadlem. Přední straně

vévodil snímek nového německého kancléře, jak vehementně gestikuluje před mikrofonem.

„Šašek,“ pousmál se jeho atypickému knírku. Pak otočil na další stranu a začel se do burzovních zpráv.

Chatu u jezera vlastnila rodina Kapelů už po třetí generaci. Danielův dědeček zde se svým otcem trávil dětství a poté i se svým synem. Ten pak brával mladého Daniela do zdejších hlubokých lesů. Otec byl demokrat a bouřlivě podporoval vznik českého státu. Prezident Masaryk pro něj byl velkým vzorem a až do své smrti to dával hrdě najevo, kdykoli k tomu měl příležitost. Daniel si otce vážil, ale politika ho nezajímala. Měl rád přírodu, zvířata a stejně tak i techniku a rychlá auta. Narodil se a vyrůstal do doby, která byla už navždy poznamenaná Velkou válkou, a stejně jako mnoho lidí té doby věřil v pokrok člověka, který se poučil z chyb předků. Neměl důvod myslet si, že by tomu snad někdy mělo být jinak.

„Dobrou chuť,“ popřáli si. Venku se vyrojilo množství blikajících hvězd, plný měsíc ozařoval noc nebeským stříbrem a paprskem ozařoval celou verandu i část místnosti.

„To skoro ani nemusíme svítit,“ usmála se Veronika a zlehka drcla do plynové lampy uprostřed stolu. Plamínek se zamihotal a na okamžik se podrážděně stáhnul.

„Byl to dobrý nápad,“ pochválil její jídlo a přidal si plný talíř.

„To ti už chybělo, vidíš?“

„A nejen to,“ zdůraznil svá slova zdvihnutím vidličky, načež se zakuckal.

„Jen opatrně,“ pousmála se, „Nezapomeň, že máš odpočívat.“

Jeho pohled ji teď moc nepochválil, ale musel uznat, že výborně vaří. Po jídle si ještě dlouho povídali. Vzpomínali, pomlouvali sousedy a smáli se.

„Je už pozdě.“ Daniel přikývl.

„Připravím pelíšek,“ odstrčila ho od sebe. „Běž se na chvíli před spaním projít.“

„Mám ti něco přinést?“ zastavil se ve dveřích. Za sloupy verandy se třpytila hladina a v ní hvězdy.

„Sebe.“

Daniel miloval noční toulky kolem jezera. Cítil, že tu měl vše, co v Praze postrádal. Jen tady se mohl zase stát dítětem. Malým chlapcem, který za úplňku hází oblázky do vody. Kdy jediným zvukem byl šum lesního porostu. Ticho a tma — to byl poklad tohoto místa. Opět něco, co nešlo ani uchopit. Něco, co se vždy zdálo být tak nicotné, tady na okraji světa získalo ostré kontury své skutečné hodnoty.

Ani čas, ani vzdálenost.

V těchto končinách se mlha ohlašovala vlhkým chladem. Daniel přistoupil až k okraji, kde pevnina a souš splývaly v jeden svět. Jeho pohled se stočil do tmy. Tichounký vítr mu měkce pročešával vlasy. Stál uvolněně, ruce svěšené podél těla. V dáli se zvlnil vzduch a z oparu pozvolna vystoupila silueta temné postavy a lehkým krokem se přibližovala po hladině.

„Rád vidím, že tě nelekám.“ Silueta zvolna přistoupila až ke břehu. Zlehka se pohupovala, jak ji nadzvedávaly vlnky, v jejichž černotě se třpytil měsíc. Její hlava se s úsměvem klonila z jedné strany ke druhé.

„Co jste zač?“ zeptal se Daniel sevřeným hrdlem, i když cítil, že postavu zná.

„Posel,“ dostalo se mu odpovědi.

„Posel?“ polkl Daniel naprázdno.

„Jen toho nejhezčího.“

„Nechápu.“

„Jak bys také mohl.“

„Znám vás!“ Daniel zabodl do zjevení svůj ukazovák. Poznal v postavě svůj obraz ze snu. A postava přikývla.

„Proč mi lezete do snů?“

„Chtěl jsem tě poznat, ale ty jsi stále spal.“

„Máte jméno, nebo jste jen iluze?“ bránil se uvěřit tomu, že by tento rozhovor byl reálný. I když až příliš reálně cítil vlastní strach.

„Správně bych měl říct, že být iluzí není nic špatného — ale stejně jako ty. Cítím se být.“

Nebe potemnělo, měsíc se ukryl za mrak.

„Říkej mi Scall – tvůj stín!“

„Nesmysl. Jste jen můj sen.“

„Ó..., to ty se zdáš mně a moc se mi to nelíbí.“

„Tak to se můžeme hned rozejít,“ sykl Daniel.

„Správně,“ přikývl Scall. „Můžeme se oprostít od reality a předstírat, že nejsme tímtěž.“

To Daniel nepochopil. Scall náhle zvedl hlavu a měsíční svit odhalil rysy jeho sněhobílé tváře.

„Jste zrůda!“ vykřikl Daniel bezmyšlenkovitě.

„Scall, prosím. Oslovuj mě jménem, když už se známe.“

„Myslím, že s vámi ztrácím čas. Jste jen kus mlhy zhmotnělé do něčeho opravdu nepovedeného. A jestli hned...“

Scallův pohled se zaryl ostře Danielovi do očí, až málem Daniel ztratil rovnováhu.

„Proč mě pronásledujete?“

„Přemýšlel jsem, jestli jsi vsadil na ten nedělní dostih.“

„O čem to mluvíte?“ nepochopil hned Daniel, co má jeho společník na mysli.

„Jedinkrát mi uděláš radost a utlučeš chlapa židlí, a pak si ani nedojdeš pro spravedlivou odměnu?“

„To se nestalo. Jak byste to mohl vědět, že...“

„Já ve tvých snech, ty zase v mých,“ odvětil Scall. „Takže to mám chápat tak, že mi za to ani nepoděkuješ?“ pronesl pak naoko pohoršeně.

„Nerozumím vám.“

Scall zdvihl ruku a v ní držel kožený vak. Hodil ho Danielovy k nohám. Ten nohou odhrnul vrch a téměř oněměl úžasem.

„Jedno sto tisíc,“ zaradoval se Scall nad Danielovým výrazem.

„Neměl jsi moc na kontě..., to se pak moc vyhrát nedá.“

„To vy jste mě okradl o doklady?“ vzpomněl si Daniel na žebráka.

„No dovol,“ zakabonil se Scall. „Jenom jsem si je vypůjčil.“

Pak se opět se usmál: „Od těch, co okradli tebe.“

Daniel se sehnul a zalovil ve vaku. Vespod, pod úhledně sbalenými bankovkami nahmátl

náprsní tašku se vším, co měl tehdy s sebou.
Pomalů zase vstal.

„A kdo to tedy...?“

„Bál jsem se, že se nezeptáš. Byla to
mistrovská práce.“

Ukázal na kapsičku na boku vaku. Daniel z
kapsičky vytáhl bílý předmět.

„Píšťalka?“ nechápal.

„Dělal jsem ji skoro tři hodiny!“ zazubil se
Scall. „A celou tu dobu se na to díval.“

„Kdo?“ Daniel několikrát otočil píšťalku v
ruce.

„Proboha, vždyť je z kosti!“ uvědomil si s
hrůzou Daniel. Scall vesele kývl.

„Slyšel dokonce, jak hraje.“

„Vy jste udělal píšťalku z lidské kosti?“

„Proč na ni nezapískáš?“

„To je zrudnost!“ vykřikl zhnuseně Daniel a
vší silou mrštil píšťalku do vody.

„Proč byste něco takového dělal?“

„Proč jsi ty v mém světě zabíjel?“ Scall zvedl
bradu a našpulil rty. Jeho bílé tváře se nafoukly
do obludných rozměrů. Ruka se mu protáhla
a sáhla do vody. Vytáhl píšťalku, vložil si jí do

úst a zapískal. Ozval se strašný nářek člověka, do jehož nohy narážejí ocelové nástroje, přetvářející jeho umírající tělo v hudební nástroj.

„Nééé!“ zakřičel Daniel a snažil se zacpat si uši.

„Néé! Nejsem vrah!“ Čím víc křičel, o to s větší rozkoší Scall do píšťalky foukal. Vřískot strašného mučení přehlušil vše. Už tu nebyl vítr ani šum stromů ani jemné nárazy vln. Jen zvířecí křik bytosti, jejíž utrpení se zhmotnilo v symfonii zla.

„Nééé! Nezabil jsem!“ prosil Daniel, ale křik sílil.

„Néé!“

Daniel se vyděšeně narovnal v posteli. Veronika mu položila studený obklad na čelo.

„Je to jen sen,“ řekla mu s úsměvem a Daniel stěží lapal po dechu.

„Co?“

„Už to bude dobrý. Zdálo se ti asi něco moc zlého.“

„To,“ opět si lehl, „... to bylo tak skutečné.“ Nevěřicně kroutil hlavou a celý se třásl zimou.

„Jsem asi přetaženej,“ zamumlal.

„Pojď ke mně,“ přivinula si ho k sobě a hladila, dokud zase neusnul. Dlouho sledovala jeho obličej s ustaraným pohledem. Musela si přiznat, že tenhle výraz tváře svého manžela neznala.

Ráno bylo mlhavé a chladné. Daniel se probudil. Pomalu si promnul líná víčka, posadil se na kraj postele a palci u nohou nahmatal zatoulané pantofle. Pak se opatrně postavil a klátivou chůzí přešel ven na terasu, kde se opřel o sloupek dřevěného zábradlí. Zhluboka se nadechl a nasál vůni přírody. Kolem prolétlo několik štěbetavých vrabčáků, opodál černá lyska přistála v doprovodu svých družek na hladině jezera. Všude bylo živo. Břehy kvetly, bzučel hmyz, les šuměl. Byl to nádherný pohled.

„Nepůjdeš ven, ospalče?!“ zamávala mu Veronika z písečné pláže. Zavrtěl hlavou, že

ne. Ale uvelebil se na zábradlí, aby měl lepší výhled. Veronika něco vykřikla, ale nerozuměl jí. Tak jen mávla rukou a vstoupila do vody. Její nahé tělo teď ranní paprsky barvily do zlatavého sametu, jehož odlesk rozrážel zbytky mlžných obláčků, ze kterých se vyhoupla skleněná hladina vodního obrazu nebe. Její dlaně se konečně zanořily pod hladinu. Osmělila se drobnou sprškou a pomalu do ní vplula celá. Daniel ji chvíli sledoval a pak se jeho pohled zvedl dál k protějšímu břehu, kde pilo několik srnek. A pak výš nad koruny stromů a až vysoko na modré nebe. Cítil se náramně. Voda na plotně mezitím dosáhla varu, a tak odešel dovnitř připravit šálky na čaj.

Prostřel na verandě, a když se Veronika vrátila, nemohla než uznat, že to byl dobrý nápad.

„Jak tam můžeš vlízt?“ nalil jí do šálku vodu z konvičky.

„Je to báječně osvěžující,“ ještě si utírala hlavu. „Taky bys to měl zkusit.“

„Nepřijel jsem na dovolenou, abych se myl!“ zažertoval.

„Jsi špindíra,“ hodila po něm ručník. Daniel ho hned popadl a vyskočil. Veronika zavýskla a dala se na útěk.

„Neutečeš!“ křičel za ní. Proběhli kolem vozu, několikrát oběhli chatu a pak vyběhli k pláži, kde už Veronika smíchy sotva popadala dech.

„Neubližuj mi,“ prosila žertovně. To už měla vodu po kotníky a Danielův výraz se silně podobal zvrhlému násilníkovi. V poslední chvíli se mu pokusila vyhnout, ale zachytil ji za župan a oba sebou plácli do vody.

„Prevíte!“ bouchala ho pěstičkami. Odtrhli se od sebe a stříkali po sobě vodou. Pak Veronika využila jeho chvilkové nepozornosti a se smíchem proklouzla na břeh. Utíkala kolem jezera, seč jí síly stačily, ale Daniel nezaváhal a téměř hned ji zase chytil. Už si ji chtěl hodit přes rameno a vítězoslavně odnést do svého lože, když jeho pohled ztuhnul hrůzou.

„Co se stalo?“ leknutím od něj poodstoupila. Jeho oči byly rozšířené, tělo zkoprnělé. Pomalu se otočila a spatřila na břehu kousek od sebe obyčejný kožený vak a na něm bělavou píšťalku.

„Ne!“ zvolal, když se chtěla k vaku přiblížit.
„Nechod k tomu!“

„Co se děje?“ její hlas se třásl. Takového Daniela neznala.

„Nevím,“ vrtěl hlavou, jeho pohyby byly roztěkané. Potil se.

„Prosím tě,“ uchopil ji za zápěstí, až málem vykřikla bolestí. „Teď mě tu musíš nechat samotného.“ Veronika mu věnovala vzdorný pohled.

„Musíš!“ trval na svém.

„Ne,“ tichounce začala plakat. „Bojím se.“ Veronika ustoupila o několik kroků nazpět. Zvlhlé oči jí rozostřily svět. Ale Daniel ji už nevnímal. Pomalu vykročil směrem k vaku. Veronika to nevydržela a s pláčem odběhla. Osaměl.

Daniel přiklekl k vaku a pomalu jej otevřel. Bylo tam vše..., doklady i peníze. Vše jako...

„To nebyl sen.“ Jeho vystrašený pohled zaprosil o pomoc. Ale ta nepřicházela. Jestli vůbec kdy přijít mohla.

„Co ode mne CHCEŠ!“ křičel. Ozvěna se rozeběhla po hladině jezera. Dvě lysky

prohrábly křídly ranní vzduch. Za okamžik už bylo opět ticho. Jenom svou podstatou bylo jiné — teď děsilo.

Když se vrátil do chaty, našel Veroniku plakat v rohu na posteli. Její oči byly rudé, celá se třásla. Přistoupil ke stolu a mlčky na něj položil vak a vedle bílou píšťalku. Pak se posadil na židli a smutně hleděl do prázdna.

„Chceš mi něco říct?“ našla odvahu se zeptat. Věnoval jí jen prázdný pohled.

„Prosím.“

Teprve teď si uvědomil, jak moc je nešťastná. Strojeně se usmál.

„To,“ ledabyle poukázal na vak, „... je jeden starý dluh.“ Věděl, že mu nevěří. Přitáhl si vak k sobě a otevřel ho.

„Někdy ti to vysvětlím, teď mi prosím důvěřuj.“ Rukou naznačil, aby k němu přistoupila.

„Co je to?“ zarazil ji pohled na úhledné balíčky nových bankovek.

„Jedna moje zhodnocená investice,“ ironicky palcem ruky přešel po hřbetech balíčků

bankovek. Sedla si proti němu a rukama se zachytila jeho kolen.

„Není v tom nic nelegálního,“ usmál se a pohladil ji po vlasech.

„Jenom jsem nedoufal, že ty peníze někdy uvidím.“

„Vždyť je tam někdo musel dát..., někdo tu byl, proč se neukázal?“

„Takový vtipálek, víš? Oni to jinak ani neumějí.“

„Kdo oni?“

„To bys asi ani vědět nechtěla,“ odpověděl, vstal a vysypal obsah vaku na stůl. Bankovky se rozsypaly po podlaze. „Sto tisíc, a ty tady budeš brečet.“ Objala ho.

Jednou jsem viděl mrzáka se smát, seděl a smál se, já to nedokázal!

„Jak všednost proměňuje okvětní lístky růže stále novými, stále zářivějšími plamínky, aby svou barvivostí zakryly, že svá těla plná trnů zaprodala samotnému peklu. Myslíme si, že si stačí jen přivonět. Oč menší by byl náš respekt,

kdyby jen voněly? Jak neúplné by byly, jak by za svou něžnost zaplatily?!”

„Promiňte, pane Kapela,“ přerušila jeho myšlenky sekretářka. „Netušila jsem, že dnes přijdete.“ Daniel odtrhl svůj pohled od světa za oknem kanceláře.

„To je v pořádku, Jano,“ usmál se na ni. „Vidíte ty keře?“ ukázal na strahovský kopec.

„Myslíte ty plané růže?“ přistoupila blíž. Chvíli mlčel.

„Myslel jsem, že znám tenhle pohled nazpaměť, ale...“ pleskl rukama o sebe.

„Tak, jak to tady všechno šlo?“ sedl si za stůl a začal listovat v poště.

„Asi byste měl nejprve jít za panem ředitelem,“ šeptla sekretářka a Daniel zvedl udiveně oči od došlé pošty.

„Chce se mnou mluvit?“ Pak se na okamžik zamyslel.

„Nejdříve bych si dal šálek kávy, jestli budete tak laskavá,“ usmál se na svou sekretářku.

„Trochu to tady ještě musím dát do kupy. Ohlase mě, prosím, tak na jedenáctou,“ požádal sekretářku a spokojeně se vrátil k práci.

„Bylo by potřeba, abyste šel hned, pane Kapela,“ hlesla sekretářka. To ho překvapilo. Přestal se přebírat dopisy a tázavě se na sekretářku zadíval.

„Něco se stalo?“ Jana zavrtěla hlavou, že netuší, ale bylo až příliš jasné, že neumí lhát. Sklopila hlavu.

„To je v pořádku,“ pohládl jí rameno a vyšel z kanceláře.

„Ááá, Daniel,“ přivítal ho neosobně ředitel sekce.

„Dobrý den.“

„Posaďte se tady, milý hochu,“ potřásl Danielovi rukou a ukázal na křesla v rohu místnosti. Daniel se neochotně posadil a vyčkal, až si ředitel vyřídí ještě jeden neodbytný hovor. Pak se ředitel posadil proti němu. Promnul si ruce a až nemístně se zazubil.

„Tak jak vidím, jste už zase chlapík,“ naklonil se k němu. „Měli jsme tu o vás starost. Dáte si whisky?“

Daniel zavrtěl hlavou.

„Pravda, musíte se ještě držet. To plně chápu.“ Jeho tlusté tělo se zapřelo do koženého potahu.

„Kouříte? A... pardon. Omlouvám se. Jste po nemoci.“ Daniel se diplomaticky usmál. Bylo mu z toho nanic. Bylo jasné, že ho ředitel zkouší.

„Měl bych se ještě držet, znáte to,“ odpověděl mu s úsměvem.

„Proto jsem si vás zavolal.“

Ředitel sáhl po tmavých deskách a podal je přes skleněný stolek. Daniel je vzal do ruky a na lehké pobídnutí otevřel.

„Toto jsou vaše osobní reference, příteli.“ V Danielovi až hrklo, zdvihl oči.

„Víte, jak je těžká doba,“ ředitel celý zářil.

„Měl jste možnost číst?“

„Trochu,“ přikývl Daniel.

„Tak vám ani nemusím říkat, jak nás takové věci mohou ovlivňovat. Jsme malá země, pane Kapela. Všechno, co se teď děje v Německu, je přímo promítnuto do naší ekonomiky.

Myslíte si...,“ popotáhl se v křesle, „že se Hitler

zastaví?“ Jen smutně mávl rukou. „To, čeho jsme teď svědky,“ na okamžik se odmlčel, „... je to horší než komunisti! Ale k věci.“ Ředitel si prohrábl rukou bílé vlasy nad pravým uchem. „Česká politika se oficiálně staví proti Německu. Ale určité vlivné kruhy v pohraničí jsou, řekněme..., ochotny na fašismu vydělat. Ať je to, jak chce, nemůžeme si dovolit přehlížet tak veliký trh. Chtěl bych, abyste jel do pohraničí a tak říkajíc obhlédl terén.“ Ředitel skončil a pátravě se zadíval na Daniela.

„Nedomnívám se, že bych já ...,“ hlesl Daniel.

„Ale, pane Kapela, jste schopný mladý muž. A konec konců nejste Žid. Já tam jet nemohu, to snad chápete.“

Ve skutečnosti neměl Daniel sebemenší tušení, proč by mělo něco takového být překážkou.

„Jsem si jist, že si poradíte,“ usmíval se povzbudivě ředitel na Daniela.

„O jaký druh investic by mělo jít?“ předstíral zájem.

Toto je pouze náhled elektronické knihy.
Zakoupení její plné verze je možné v
elektronickém obchodě společnosti
eReading.